

מ"ת 27232/04/19 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד יניב בן מאיר אביטן (עציר) - לא בעניינו, מאור קרויטורו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 27232-04-19 מדינת ישראל נ' אביטן(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 410481/2018

בפני	כבוד השופט חגי טרסי
מבקשת	מדינת ישראל - פמ"מ
נגד	
משיבים	1. יניב בן מאיר אביטן (עציר) - לא בעניינו 2. מאור קרויטורו (עציר) - ע"י ב"כ עו"ד חוגי

החלטה - ראיות לכאורה - משיבה 2

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ניסיון ייבוא סם מסוכן - עבירה על סעיף 13 יחד עם סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973 (להלן: "הפקודה"), ועם סעיפים 29(ב) וסעיף 25 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). כמו כן מיוחסת למשיבה 2 (להלן: "המשיבה") עבירת תיווך - עבירה על סעיף 14 יחד עם סעיף 19א לפקודה.

על פי המתואר בכתב האישום, עובר לחודש אוגוסט 2018, הציע המשיב 1 (להלן: "המשיב" או "יניב") למשיבה לייבא מברזיל לישראל סם מסוכן מסוג קוקאין מוסלק במזווה. זמן קצר לאחר מכן, בתחילת חודש אוגוסט, סיפרה המשיבה לליאן אברהם (להלן: "ליאן") על הצעתו של המשיב והציעה לה לנסוע ביחד לברזיל ולייבא עמה לישראל את הסם. ליאן הסכימה להצעתה של המשיבה והמשיבה יצרה קשר בין המשיב לליאן.

בהמשך לכך, ובמהלך כשבועיים, סיכמו המשיבים וליאן כי המשיבה וליאן יטוסו יחד לברזיל, שם יפגשו במשיב, וכל אחת מהן תקבל ממנו סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 3 ק"ג. עוד סוכם כי המשיבה וליאן תייבאנה את הסם לישראל במזוודות, וזאת בתמורה למימון הנסיעה והשהייה בברזיל, תשלום מקדמי לכל אחת מהן בסך 5,000 ₪ ותשלום סופי, לאחר ייבוא הסמים לישראל, בסך 120,000 לכל אחת (להלן: "תכנית הייבוא"). לשם הוצאת תכנית הייבוא מן הכוח אל הפועל, ובהתאם לסיכום בין המשיבים וליאן, העביר המשיב לליאן ולמשיבה, באמצעות אחר, שני מכשירי טלפון סלולרי מבצעים שישמשו אותם להתקשרות ביניהם, כ-8,000 ₪ לשם רכישת כרטיסי הטיסה ותשלום מקדמי בסך 10,000 ₪ שחולק בין ליאן למשיבה.

בתאריך 15.8.18, בהנחיית המשיב, רכשה ליאן מחברת איסתא שני כרטיסי טיסה מישראל לברזיל, דרך תורכיה, וזאת לטיסה שעתידה לצאת מישראל ביום 24.8.18 בשעה 00:55 ועתידה לחזור לישראל, דרך תורכיה, בתאריך 8.9.18. בהמשך, לבקשת המשיבה, הקדימה ליאן את מועד החזרה לישראל ליום 6.9.18. מספר ימים לפני מועד הטיסה

לברזיל, ציינה המשיבה בפני ליאן כי היא חוששת להוציא אל הפועל את תכנית הייבוא, אך לאחר שליאן הודיעה לה שאין בכוונתה לבצע את תכנית הייבוא לבדה ולאחר דין ודברים ביניהן ובין לבין המשיב, השתכנעה המשיבה להצטרף לליאן.

בתאריך 24.8.18 המריאו המשיבה וליאן לברזיל, כאשר המשיב המתין להן בשדה התעופה בסאו פאולו. בכל תקופת שהותן של המשיבה וליאן בברזיל, מימן המשיב את שהותן ונתן להן סכומי כסף שונים למטרת בילוי וקניות. במהלך תקופה זו הביעה המשיבה את חששה מהשלמת תכנית הייבוא.

בערב ה- 4.9.18 הגיע המשיב לבית המלון בו שהו המשיבה וליאן ומסר להן מזוודה ותיק, בהם הוסלקו, בדפנות כפולות, 7 חבילות של סם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל 4.975 ק"ג נטו (להלן: "הסמים"). לאור סירובה של המשיבה לשאת את התיק עם הסמים בכבודתה, הוחלט כי ליאן תישא את המזוודה והתיק שהכילו את הסמים, בעצמה. לשם כך, ומחשש לעודף משקל בכבודתה, העבירה ליאן למזוודת המשיבה חלק מחפציה האישיים. בנסיבות אלה, ולנוכח סירובה של המשיבה לשאת את התיק עם הסמים, סוכם כי ליאן תקבל עבור ייבוא הסמים לישראל סכום נוסף בסך 50,000 ₪.

בהמשך לכך, ולאחר שהמשיבה וליאן החמיצו את הטיסה חזרה לישראל, רכשה ליאן עבורן כרטיסי טיסה מסאו פאולו, דרך מדריד, שעתידיה לצאת מסאו פאולו בתאריך 6.9.18. בתאריך 7.9.18 הגיעו ליאן והמשיבה למדריד, ובבדיקה שנערכה למזוודה ולתיק על ידי רשויות אכיפת החוק בספרד, התגלו הסמים שנשאה ליאן והיא נעצרה. המשיבה עלתה על טיסת המשך לישראל. על פי הנטען בכתב האישום, במעשים המתוארים ניסה המשיב לייבא סם מסוכן מסוג קוקאין לישראל ואילו המשיבה תיווכה לפעילות ייבוא סם מסוכן והקלה על ניסיון לייבא סם מסוכן מסוג קוקאין לישראל.

ביום 12.4.19 הוריתי על הארכת מעצרו של המשיבים עד למתן החלטה אחרת, וזאת על מנת לאפשר עיון מעמיק בחומר הראיות ושמיעת טיעונים בנושא זה, ככל שיידרשו. בעקבות זאת הודיע ב"כ המשיבה, עוה"ד חוגי, בהודעה מפורטת בכתב, כי הוא כופר בקיומן של ראיות לכאורה בעניינה של המשיבה. לנוכח עמדה זו, הוגשו עיקרי טיעון בכתב מטעם המבקשת, וביום 29.4.19 אף נשמעו בפני טיעונים מפורטים משלימים מטעמם של ב"כ הצדדים. בתום הדיון הועבר לעיוני חומר הראיות הרלבנטי להכרעה במחלוקת שהוצגו, וכעת בשלה העת להכרעה בסוגיות אלה.

כאן המקום להבהיר כי אין למעשה חולק על דבר נסיעתן המשותפת של המשיבה וליאן לברזיל, במועדים המפורטים בכתב האישום, ועל שהייתן המשותפת שם, במימון המשיב. כמו כן, אין מחלוקת כי בדרכן חזרה ארצה כמתואר בכתב האישום, נתפסה ליאן על ידי הרשויות במדריד, כשברשותה הסמים המדוברים. המחלוקת מתמקדת אפוא במידת מעורבותה, אם בכלל, של המשיבה, בתכנית הייבוא, ידיעתה על התכנית וניסיונותיה להקל על ביצועה.

אציין כבר עתה כי לאחר שנתתי דעתי לכלל החומרים שהובאו בפני ולטיעוני הצדדים אני סבור כי קיימת תשתית ראייתית המבססת דבר קיומו של סיכוי סביר להרשעת המשיבה במעשים המיוחסים לה בכתב האישום, כנדרש לצורך השלב הדינוני הנוכחי. אנמק מסקנתי זו, תוך שאפתח בתיאור התשתית הראייתית התומכת בעובדות כתב האישום, ובהמשך אתייחס אחת לאחת לטענות שהעלה הסנגור המלומד כלפי התשתית הנ"ל וכלפי הליכי המעצר בעניינה של המשיבה.

הבסיס הראייתי כלפי המשיבה:

כפי שהבהיר ב"כ המבקשת בטיעוניו, התשתית הראייתית נגד המשיבה מבוססת בעיקרה על גרסתה המפורטת של ליאן, כפי שנמסרה בהודעות שנגבו ממנה על ידי משטרת ישראל, במסגרת הליך של חיקור דין שנערך בבית המאסר בו היא מוחזקת במדריד. המדובר בשתי הודעות ארוכות ומפורטות שנגבו מליאן בתאריכים 18.3.19 ו-19.3.19, במסגרתן פרשה בפני החוקרים את השתלשלות האירועים המלאה, מאז נולד הרעיון לייבא את הסם ועד למעצרה בשדה התעופה במדריד, ובהמשך השיבה תשובות מפורטות לכלל השאלות שנשאלה. במסגרת זו אף התייחסה ליאן באופן מפורט ודקדקני לחלקה של המשיבה במעשים ובאירועים.

עובדות כתב האישום שתוארו לעיל בהרחבה מבוססות למעשה על התיאור המפורט שמסרה ליאן בהודעותיה אלה, ועל כן לא אחזור ואתאר את כלל העובדות המוזכרות שם, אך ראוי יהיה בכל זאת להדגיש מספר אלמנטים הנוגעים לחלקה של המשיבה במעשים ולמעורבותה במתרחש. נתון מרכזי ראשון מתעורר כבר בפתח דבריה של ליאן בחקירתה הראשונה מיום 18.3.19. ליאן מתבקשת על ידי החוקרת לתאר את השתלשלות האירועים מתחילתם ומספרת כיצד התקשרה אליה יום אחד המשיבה, חברתה הטובה, ואמרה שהיא רוצה להציע לה הצעה שאינה מתאימה לשיחת טלפון. בעקבות זאת נפגשו השניים ואז סיפרה לה המשיבה כיצד נוצר באופן מקרי הקשר בינה לבין המשיב, וכיצד הציע לה זה להעביר עבורו סמים. או אז הציעה לה המשיבה שיבצעו יחד את ייבוא הסמים עבור המשיב, לאחר שזה יסביר להן במה הדבר כרוך ומהם הסיכונים. בעקבות זאת נוצר קשר ישיר בינה לבין המשיב, אשר הסביר לה את התהליך והשיב לשאלותיה הרבות. המשיב שוחח בנפרד עמה ועם המשיבה, ולאחר שנועצו זו בזו פעמים רבות לאורך כשבוע וחצי, גובשה ההסכמה לפיה יטוּסו יחדיו לברזיל ויבריחו לישראל 6 ק"ג קוקאין, 3 ק"ג כל אחת (ראו הודעת ליאן מיום 18.3.19 בעמ' 2-3).

בהמשך אותה הודעה מתארת ליאן את האופן בו אספה, בהנחייתו של המשיב, מכשירי טלפון וסכומי כסף במזומן, מפחי אשפה באזור העיר אשדוד. סכומי כסף אלה שימשו אותה על מנת לרכוש את כרטיסי הטיסה. כמו כן התקבלה בידיהם מקדמה בסך ₪ 5,000 לכל אחת. בשלב זה מתארת ליאן את ההתלבטויות הקשות שאחזו במשיבה. ימים אחדים לפני הטיסה הציע לה המשיבה "לברוח" עם הכסף שהתקבל ולנתק את הקשר עם המשיב, משום שהיא מפחדת ואינה יודעת מה לעשות. ליאן, שלא הייתה מוכנה להגשים את תכנית הייבוא לבד, ללא מעורבות המשיבה, שיתפה את המשיב בכך שהמשיבה מקבלת "רגליים קרות" ובסדרת שיחות שהתקיימו בין השלושה השתכנעה לבסוף המשיבה להצטרף לטיסה, וכך אכן היה (שם, עמ' 3-4).

ליאן ממשיכה ומתארת את התנהלות החבורה בברזיל, במימונו המלא של המשיב, תחילה בסאו-פאולו, בהמשך בריו וחזרה לסאו-פאולו. במהלך השהייה בברזיל חזרה בה המשיבה מהסכמתה לשאת בכליה שלה את הסמים, ועל כן סוכם כי הסמים יוטמנו רק במזוודתה של ליאן, אשר תזכה בשל כך לתשלום של 50,000 ש"ח נוספים, מעבר לסכום המקורי של 120,000 ₪ שהובטח לה (שם, עמ' 5 למטה - עמ' 6). לפיכך, ערב הטיסה המתוכננת בחזרה ארצה, הביא המשיב לחדר המלון בו שהו המשיבה וליאן את המזוודה והתיק בהם הוטמנו הסמים, מסר אותם לידי ליאן ועזב את המקום. בשל הסמים הטמונים בה הייתה המזוודה כבדה מהרגיל, ועל כן מסרה ליאן חלק מבגדיה לידי המשיבה, אשר הטמינה אותם במזוודתה שלה. השניים נסעו יחדיו לשדה התעופה, ואז התברר להן כי החמיצו את הטיסה לתורכיה, ומשם

ארצה. הן פרצו בבכי, והמשיבה אף הציעה להשאיר את המזוודה בשדה ולנתק מגע, אך על פי הנחיית המשיב החלו לנסות ולאתר טיסה חלופית, ובסיוע אחותה של ליאן ואחת מחברותיה, ובאמצעות סכום כסף שהמשיב ארגן, נרכשו כרטיסים חלופיים לישראל דרך מדריד. במהלך שהותן בשדה הציעה המשיבה לליאן כי עם נחיתתן בישראל, תבוא ליאן לישון אצלה, וכי בינתיים יחביאו את המזוודה בחולות הסמוכים לביתה, על מנת שליאן לא תידרש להסתובב איתה. בפועל, עם נחיתתן במדריד, נעצרה ליאן על ידי הרשויות הספרדיות, ואילו המשיבה המשיכה בדרכה ארצה.

בהודעתה השנייה, מיום 19.3.19, עומתה ליאן עם גרסת המשיבה, לפיה לא הייתה מודעת כלל לכוונה להבריח סמים, והתלוותה אל ליאן לטיול מהנה בברזיל, לאחר שזו סיפרה לה כי הוזמנה על ידי המשיב לבילוי משותף בחו"ל, שלהבנתה היה מבוסס על מימונו של המשיב בתמורה למערכת יחסים זוגית ומינית עם ליאן. ליאן דחתה גרסה זו מכל וכל והבהירה מפורשות כי הרעיון לייבא את הסם היה של המשיבה, אשר צירפה את ליאן משום שחששה לבצע זאת לבד, ואף הכירה לה את המשיב. מלכתחילה תוכננה הנסיעה למטרת הברחת הסמים, וסוכם מראש כי כל אחת מהן תבריח מזוודת סם משלה (שם, עמ' 3 באמצע). עוד הבהירה ליאן בהודעה זו כי המשיבה הייתה מודעת היטב, לאורך כל הדרך, לכל מרכיבי ההתנהלות בנוגע להברחה המתוכננת והייתה עדה ושותפה לכל המתרחש, וכי הגרסה שמסרה המשיבה בדבר הנסיעה למטרות בילוי במימון המשיב, בתמורה לקשר זוגי ומיני, הנה גרסה שתואמה ביניהן מראש למקרה שייתפסו (שם, עמ' 11 למטה). לבסוף, מבהירה ליאן, כי ברגע האחרון אכן סירבה המשיבה לקחת במזוודתה סמים, אך היא הייתה מודעת כל העת לתהליך ואף הטמינה במזוודתה בגדים של ליאן, על מנת שמזוודתה של ליאן לא תעורר חשד בשל משקל עודף (שם, עמ' 12 למעלה).

אמנם אין זו העת להכריעה במידת מהימנותה ומשקלה של גרסת ליאן, אך ראוי לציין כי על פני הדברים וברמה הלכאורית מדובר בעדות כבדת משקל לחובת המשיבה, אשר אותות האמת ניכרים בה. מעבר לעובדה כי מדובר בגרסה מפורטת ביותר, בעלת היגיון פנימי מוצק, אשר מתיישבת עם כלל הראיות הנוספות שבתיק, הרי שאין היא כוללת כל ניסיון מצידה של ליאן להשתחרר מאחריות ולהפחית מחומרת מעשיה. ההפך הוא הנכון, ליאן מודה במיוחס לה ואף מדגישה את נחישותה להשלים את ביצוע התכנית, אפילו לנוכח סירובה של המשיבה לטיול בו, בשלב הסופי, חלק פעיל. יתרה מכך, ככל שמדובר במשיבה, אין בגרסתה של ליאן כל ניסיון להשחיר את פניה או להטיל מירב האחריות על כתפיה. ההפך הוא הנכון, ליאן מדגישה בהודעותיה את התלבטויותיה של המשיבה, את החשש שלה ואת ניסיונותיה, בשלבים שונים של האירועים, שלא להשלים את תהליך ההברחה. לפיכך, ומבלי להקל ראש בטענות שהשמיע הסנגור המלומד כלפי גרסת ליאן, אשר לחלקן אתיחס בהמשך, עומדת גרסת ליאן לרועץ למשיבה בכל כובד המשקל הלכאורי, ודי היה בה, אף ללא ראיות נוספות, זולת אלו המוסכמות בדבר הנסיעה המשותפת וכל שהיה כרוך בה, על מנת לבסס לכאורה ברמת הוודאות הדרושה את סיכויי ההרשעה.

אלא שגרסת ליאן אינה עומדת לבדה לחובת המשיבה. בחומר הראיות ניתן להצביע על שתי ראיות נוספות בעלות משקל, המאמתות את גרסת ליאן ושוללות את גרסתה התמימה, שלא לומר המיתממת, של המשיבה, לפיה לא הייתה מודעת כלל לתכנית הייבוא, והצטרפה לטיול לברזיל למטרות בילוי משותף עם ליאן - הא ותו לא. במסגרת זו אפנה תחילה למזכר של רס"מ סיון נדלר מיום 27.3.19, בו מתועד תוכנה של שיחה שקיים רס"מ נדלר עם המשיב, במהלך נסיעה מבית המעצר לתחנת המשטרה. כאן המקום לציין כי בחקירותיו הרבות בחר המשיב לשמור על זכות השתיקה באופן גורף, אך במהלך אותה שיחה חרג ממנהגו והעלה בפני השוטר את טרוניותיו כלפי המשיבה. לדבריו, המשיבה סחטה אותו ואף איימה "לפתוח עליו" במשטרה. עוד ציין, במהלך אותה שיחה, כי **"יש לו הקלטה שלה שהיא ארגנה**

בלדרית בשם ליאן, שעצורה במדריד, וזרקה אותה שם. עוד מסר כי המשיבה "הייתה אמורה להיות בלדרית גם, אך לא מספיק שלא עשתה בלדרות, וארגנה את חברה שלה ליאן, מאיימת עליו בהלשנה". כפי שניתן לראות, אמרות אלה של המשיב תואמות במדויק את ליבת גרסתה של ליאן ולפיה המשיבה היא שגייסה את ליאן לשמש כבלדרית, וכי המשיבה עצמה אמורה הייתה אף היא לשמש כבלדרית, אך חזרה בה בטרם השלמת המעשה. לפיכך, יש באמרות אלה, על אף חלקיותן ונסיבות מסירתן, כדי לחזק באופן משמעותי את גרסת ליאן, ולשלול את גרסתה של המשיבה.

לכך יש לצרף את האמור בהודעתה של דניאלה ביטון, חברתה של המשיבה, אותה חברה אשר דרכה נוצר באקראי הקשר הראשוני בין המשיב למשיבה. דניאלה מתארת בהודעתה מיום 2.4.19 מפגש שהתקיים בינה לבין המשיבה, בנוכחות חבר משותף נוסף בשם אלון, ביום בו שבה המשיבה ארצה מהמסע לברזיל, שעות אחדות לאחר מעצרה של ליאן במדריד. דניאלה מתארת בהודעתה כיצד תיארה המשיבה בפניהם במהלך אותו מפגש את השתלשלות האירועים **"כאילו ליאן עשתה הכל והיא לא עשתה כלום, ושהיא שלב מסוים שהיא התחרטה"**. באופן טבעי שאלה אותה דניאלה על מה התחרטה, אם לא הייתה מעורבת כלל במעשים והמשיבה מסרה כי: **"מהתחלה לא רציתי לעשות את זה... ואמרתי ליניב שם שאני לא רוצה לעשות את זה ואז הוא וליאן הלכו לבד, עשו הכל לבד..."** (ראו ש' 50-55). בהמשך נשאלת דניאלה על ידי החוקרת האם המשיבה ידעה מה מטרת הנסיעה לברזיל והשיבה: **"...ברור שהיא ידעה. כשדיברנו עם מאור (המשיבה - ח.ט) היא סיפרה לנו שיניב השאיר כסף בפח זבל וליאן לקחה את זה משם..."** (ש' 126-128). בהמשך, בשורות 203-206, ציינה דניאלה כי המשיבה סיפרה להם באותו מפגש על כך שיניב עבד עליהן משום שסיכם איתן על הברחה של 3 ק"ג קוקאין, אך בפועל הטמין במזוודתה של ליאן כמות גדולה יותר של סם.

עיון בפרטים שהובאו לעיל מתוך הדברים שמסרה המשיבה לדניאלה באותו מפגש, מאמת אף הוא באופן מלא את גרסת ליאן. מאותן אמרות עולה בבירור, בניגוד לגרסת המשיבה בחקירותיה, כי הייתה מודעת היטב מלכתחילה למטרת הנסיעה, ואף הייתה מעורה באופן מלא בפרטי התכנית ובביצועה. כך למשל הייתה מודעת לסוג הסם ולכמותו, כמו גם לאופן בו העביר המשיב את הכספים הדרושים לקידום המיזם לידיה של ליאן, לצורך רכישת כרטיסי הטיסה ותשלום המקדמה. בנוסף, עולה בבירור מאותן אמרות כי המשיבה אמורה הייתה ליטול בעצמה חלק במעשה ההברחה, אך קיבלה "רגלים קרות" במהלך שהותה בברזיל, בדיוק כפי שמתארת ליאן בהודעותיה.

לפיכך, ומעבר לדרוש לשלב הנוכחי, זוכה גרסתה המפלילה של ליאן, אשר נדמית בעלת משקל לכאורי ממשי, לחיזוקים בעלי משקל מצד המשיב ומצדה של דניאלה, אשר דבריהם מאמתים בבירור את ליבת גרסתה של ליאן ושוללים מכל וכל את גרסתה של המשיבה בהודעותיה במשטרה. התוצאה היא כי התשתית הראייתית הלכאורית לחובת המשיבה מוצקה, ובכוחה לבסס ברמת וודאות גבוהה את האפשרות כי תורשע בעתיד, לאחר שמיעת הראיות, במיוחס לה. אפנה כעת לניתוח טענותיו העובדתיות והמשפטיות של הסנגור המלומד, על מנת לבחון האם בכוחן להפחית מעוצמתה של מסקנה זו.

טענות הסנגור:

אי מסירת חומרי חקירה:

בפתח טיעוניו בעל פה, ביום 29.4.19 הביע הסנגור המלומד את מחאתו על כך שעל אף חלוף הזמן, מאז הגשת כתב האישום ביום 12.4.19, טרם נמסרו לידי חומרי חקירה מהותיים, וזאת בניגוד להוראות סעיף 74 לחסד"פ. בדבריו אלה התייחס בעיקר להקלטות ולתמלילים של הודעות ליאן במסגרת חיקור הדין ושל התשאולים שנערכו למשיב. כמו כן, התייחס לחומרי החקירה שנערכה בספרד ולפרוטוקולים של ההליכים המשפטיים שנערכו שם בעניינה של ליאן.

בתגובתו לטענות אלה, לא חלק ב"כ המבקשת על כך שמדובר בחומרי חקירה בהם זכאית ההגנה לעיין, בהתאם להוראות החוק. עם זאת הבהיר, כי לידי ההגנה הועברו באופן מיידי עיקרי הראיות, כלומר ההודעות הכתובות שמסרה ליאן במסגרת חיקור הדין, כמו גם המזכרים שנרשמו בזמן אמת ומתעדים התשאולים שנערכו למשיב. ככל שמדובר בהקלטות המתעדות אמרות אלה, ובתמלולי אותן הקלטות, הרי שטרם הושלמו לגבי חומרים אלה הליכי בחינת הצורך בחיסיון, וזהו גם המצב לגבי יתר החומרים המבוקשים. לדברי התובע, הליכי החיסיון צפויים להסתיים במהלך חודש מאי, ובסופם יועברו החומרים, שלא ימצאו חסויים, לידי ההגנה.

כאן המקום לציין כי ביום 12.4.19 ניתנה בידי המבקשת ארכה בת 45 ימים להוצאת תעודת החיסיון. ארכה זו צפויה להסתיים רק לקראת סוף חודש מאי, כך שבעת הזו פועלת המבקשת כדין. כלל החומרים הבלתי חסויים נמסרו להגנה מיד עם הגשת כתב האישום. חומרים אלה כוללים ביטוי מפורט למלוא הטענות המיוחסות למשיבה, ובמובן זה מספקים בסיס איתן להעלאת כלל הטענות הראייתיות הנדמות בעת הזו רלבנטיות. יתר החומרים מצויים בתהליך בחינה, בהיבט של הצורך בהוצאת תעודת חיסיון, ועם השלמת תהליך זה יועברו החומרים הבלתי חסויים לידי ההגנה.

אין חולק על הכלל על פיו זכאית ההגנה לקבל את מלוא חומרי החקירה מיד עם הגשת כתב האישום, ובהתאם לכך ראוי כי המבקשת תפעל להעברה מהירה של כלל החומרים לידי ההגנה, אך בשים לב לכך שמדובר בתיק "מעצר" ובחקירה שהתנהלה, רובה ככולה, בשבועות האחרונים ממש, עובר להגשת כתב האישום, כמו גם לארכה שניתנה להוצאת תעודת החיסיון, לא מצאתי כי נפל בעת הזו פגם בהתנהלות המבקשת, אשר בכוחו לפגוע בתשתית הראייתית או להצדיק שחרורה של המשיבה.

ראוי, עם זאת, לציין, כי באופן טבעי שמורה להגנה הזכות להעלות כל טענה עתידית בדבר שינוי נסיבות, ככל שמחומרי החקירה שיימסרו לה בתום הליכי החיסיון תצטייר תמונה שונה מזו המצטיירת כעת.

סתירות ושקרים בגרסת ליאן:

את עיקר טיעוניו בכתב ובעל פה הקדיש ב"כ המשיבה לטענות כלפי מהימנות גרסתה של ליאן, כפי שהיא מצטיירת מהודעותיה שנגבו במהלך חיקור הדין, אליהן התייחסתי לעיל בהרחבה. לטענתו, ניתן ללמוד מחומר הראיות כי ליאן היא שהייתה הרוח החיה מאחורי תכנית הייבוא, היא שתכננה אותה והיא שהוציאה אותה לפועל, ללא כל מעורבות של המשיבה. בהקשר זה הפנה לכך שליאן היא זו שאספה את הכספים והטלפונים, על פי הנחיית המשיב, היא זו שרכשה

את כרטיסי הטיסה, והיא שנשאה לבסוף את הסמים ונתפסה עמם בספרד.

דא עקא, כי פרטים אלה אינם שנויים כלל במחלוקת. לואן עצמה, בהודעותיה המפורטות, מאשרת את מעורבותה במעשים כאמור לעיל, ואינה מסירה מעל עצמה חלק כלשהו מהאחריות. דומה כי התנהלות שכזו לא רק שאינה פוגעת במהימנות הלכאורית של גרסתה, אלא מחזקת אותה, ואין בה כדי לשלול את משקל הפרטים המפלילים שמסרה לגבי המשיבה. פרטים אלה משתלבים היטב בתיאורים המפורטים שמסרה לואן, ולעיתים אף מפחיתים ממידת האחריות של המשיבה, ללא כל ניסיון להשחיר את פניה או לגלגל האחריות על כתפיה.

בטיעוניו ביקש הסנגור המלומד לבסס באותות ובמופתים את חוסר הסבירות שבגרסת לואן, והדגיש את מה שנדמה בעיניו כסתירות מסוימות שעלו פה ושם, בנוגע לסכומי הכסף המדויקים שהתקבלו למשל, ועוד כהנה וכהנה. לאחר שנתתי דעתי לטענות אלה לא מצאתי כי יש בהן כדי לערער מעצמת גרסתה הלכאורית של לואן, אשר נתמכת כאמור בראיות נוספות בעלות משקל ממשי. גרסת לואן מפורטת, הגיונית ומתונה, ולא נשמעו טענות המבססות סתירות בעלות משקל בנושאים בעלי חשיבות מהותית. לפיכך, מקומן של טענות מסוג זה להישמע ולהישקל במסגרת ההליך העיקרי, שם תעמוד לואן לחקירה נגדית וניתן יהיה לעמת אותה עם שלל טענותיו של הסנגור ולהתרשם ממהימנותה, אשר אינה נבחנת באופן מעמיק בשלב דיוני זה.

אם בכל זאת אתייחס ביתר הרחבה לאחת מטענותיו של הסנגור בנוגע לגרסת לואן, הרי זה אך בשל המשקל החריג שנתן בטיעוניו לסוגיה זו. כוונתי לטענה כי לואן קיבלה למעשה מידי המשיב סכום של 80,000 ₪ (ולא כ-8,000 ₪ בלבד), כך שאם העבירה למשיבה כמקדמה רק 5,000 ₪, והותרה 75,000 ₪ בידיה שלה, הרי הדבר מעיד על הדומיננטיות המוחלטת של לואן כבר משלביה הראשונים של תכנית הייבוא. טענה זו מבוססת כולה על הרישום בשורה האחרונה בעמוד 3 להודעת לואן מיום 18.3.19, בה נרשם כי **"...חיכה לי כסף לכרטיסים סכום של 80000 ₪ לערך"**.

במענה לטענה זו הבהיר ב"כ המבקשת כי מדובר בטעות קולמוס, וכי בפועל סיפרה לואן שקיבלה עבור רכישת כרטיסי הטיסה סכום של כ-8,000 ₪ בלבד, ולא 80,000 ₪. לביסוס טענתו זו צרף ב"כ המבקשת לחומרי החקירה שהוצגו בפני גם את הקטע הרלבנטי מתוך תמליל ההקלטה המתעדת גביית הודעה זו. עיון בתמליל זה מלמד לכאורה כי אכן מדובר בטעות קולמוס שנפלה בהודעה הכתובה, שכן על פי התמליל נקבה לואן בסכום של 8,000 ₪ בלבד.

ב"כ המשיבה מחה על ניסיונו של התובע לעשות שימוש בהקשר זה בחומרים אשר טרם נמסרו להגנה, שהרי כאמור ההקלטה והתמליל המלאים מצויים עדיין תחת בחינה של שאלת החיסיון ולא הועברו לידי ההגנה. טענה זו אכן עשויה הייתה להקים קושי מסוים, אלא שהעובדה כי מדובר בטעות קולמוס וכי הסכום הנכון הנו 8,000 ₪ בלבד, זכתה לעיון ברור גם במסגרת החומר שהועבר זה מכבר להגנה. כך, עיון בהודעת לואן מיום 19.3.19, למחרת ההודעה ובה הסכום השגוי, מגלה כי החוקרת הציגה בפני לואן את אותה טעות קולמוס וקיבלה ממנה הבהרה כי הסכום הנכון הנו 8,000 ₪ (ראו עמ' 3 להודעה זו). לפיכך, הטענה כי התקבל למעשה סכום של 80,000 ₪ אינה מבוססת כלל ועיקר. יתר הטענות בנוגע למהימנות גרסת לואן - מקומן להישמע בתיק העיקרי.

מעצר בלתי חוקי:

לטענת הסנגור, מעצרה של המשיבה אינו חוקי, שכן בשלב הארכת המעצר לצרכי חקירה הטעו המשטרה והפרקליטות את בתי המשפט שהאריכו את המעצר. ההטעיה באה לידי ביטוי בכך שייחסו למשיבה, ללא ביסוס, עבירות של סחיטה באיומים, הלבנת הון ואף עבירה מושלמת של ייבוא סם, על אף שידוע היה כבר מהרגע הראשון כי מדובר לכל היותר בעבירת ניסיון, שכן הסם לא הגיע לבסוף לתחומי מדינת ישראל. לטענת הסנגור, אילו היו בתי המשפט ערים לכך שמדובר היה בניסיון בלבד, היו הם מורים על שחרורה ממעצר.

לאחר שנתתי דעתי לטענות אלה, לא מצאתי בהן ממש. טבעם של דברים הוא כי בשלב החקירה נבחנים חשדות שונים, אשר חלקים מהם עשויים להתבסס במהלך החקירה וחלקים אחרים להיחלש, עד לכדי גיבוש כתב אישום רק לגבי העבירות המבוססות מבחינה ראיתית. אין בעובדה כי בשלבים שונים של החקירה יוחסו למשיבה עבירות נוספות או שונות, כדי להעיד על אי חוקיות כלשהי. יתרה מכך, כנהוג בהליכי המעצר, כלל חומרי החקירה היו מונחים בפני בתי המשפט שדנו בהארכות המעצר, וחזקה כי היו ערים לעובדה כי הסם נתפס במדריד ולא הוחדר בפועל לתחומי מדינת ישראל. מכל מקום, לא הובאה כל ראיה לפיה הוטעו לחשוב אחרת על ידי המשטרה או התביעה. בתי המשפט האריכו את מעצרה של המשיבה בהתאם לסמכויות שהוקנו להם בחוק, ולא נפל כל פגם בחוקיות ההליך.

חוסר סמכות טריטוריאלית:

לטענת ב"כ המשיבה, העבירה כולה נעברה מחוץ לתחומי מדינת ישראל והסתיימה מחוץ לגבולות המדינה, ולכן אין לבית משפט זה סמכות טריטוריאלית לדון את המשיבה. במסגרת זו טוען הסנגור כי מחומר הראיות ניתן ללמוד כי ליאן והמשיב תכננו להעביר סמים מברזיל לתורכיה, ולאחר שהוחמצה הטיסה חזרה דרך תורכיה, החליטו לשנות את התכנית ולהחדיר הסמים לספרד, ומשם לישראל, אלא שהתכנית נכשלה כבר בספרד ובכך תם המעשה הפלילי.

גם בטענות אלה לא מצאתי ממש. אין כל בסיס לטענה כי התכנית המקורית הייתה להבריש סמים לתורכיה. מלכתחילה, כפי שעולה בבירור מגרסת ליאן, ולמעשה מכלל הראיות שבתיק, הכוונה הייתה לייבא את הסם לישראל, ומיקום נחיתת הביניים בתורכיה נבחר על רקע הנחה בדבר סיכויי תפיסה נמוכים לנוכח אופי תהליכי הבידוק במדינה זו, ולא מתוך בחירה של תורכיה כיעד הסופי. מסקנה זו מתחייבת אף לנוכח העובדה כי לאחר החמצת הטיסה נבחרה נחיתת ביניים במדינה אחרת, הפעם ספרד, ובלבד שהיעד הסופי - ישראל - יישמר, שכן לשם נועד הסם להגיע, על פי התכנית שגובשה.

הסם יועד אפוא מלכתחילה להיות מוחדר לגבולות מדינת ישראל, ולכן, אפילו היה מקום לקבוע כי כלל מרכיבי העבירה בוצעו מחוץ לתחומי מדינת ישראל, עדיין מדובר היה ב"עבירת פנים", על פי הוראת סעיף 7(א)(2) לחוק העונשין, שכן לפחות מקצת העבירה היה אמור להתבצע בתוך שטח ישראל. יתרה מכך, כפי שעולה מדברי ליאן, לפחות מקצת המעשים המגבשים את העבירות המיוחסות למשיבה בוצעו בישראל, כך שמדובר בעבירת פנים גם על פי ההגדרה שבסעיף 7(א)(1) לחוק. כך למשל גויסה ליאן כבלדרית נוספת על ידי המשיבה בעודן שוהות בישראל, וכאן גם גובשה תכנית הייבוא, הועברו כספים וטלפונים, נרכשו כרטיסי הטיסה וכיוצא בכך. לפיכך, אין כל קושי בשאלת הסמכות הטריטוריאלית.

כתב האישום אינו מגלה עבירה:

תחת כותרת זו העלה ב"כ המשיבה שתי טענות שונות. ראשית, טען הסנגור המלומד כי לא היה מקום להאשים את המשיבה בעבירה של תיווך, המבוססת על הטענה כי גייסה את ליאן על מנת שתשמש אף היא כבלדרית לייבוא הסם. לדבריו, מדובר בכפל עבירות, שכן אפילו אם תתקבל גרסת ליאן לפיה גייסה על ידי המשיבה, הרי שמדובר בחלק מתכנית הייבוא, וככזו היא נבלעת בתוך עבירת ניסיון הייבוא. הטענה השנייה היא כי למשיבה מיוחסות רק פעולות שיש בהן כדי להקל על ניסיון הייבוא, ובנסיבות אלה לא היה מקום לייחס לה את עבירת הניסיון אלא עבירה של סיוע לניסיון ייבוא, ובמקרה זה לניסיון בלתי צליח.

אם אתייחס תחילה לטענה השנייה, הרי שבהתאם להוראות החוק והפסיקה, כאשר מדובר בעבירות ייצוא וייבוא סמים, בחר המחוקק להרחיב את מידת אחריותו של המסייע, כך שדי בביצוע מעשים המקלים על הייצוא או הייבוא, על מנת שתיוחס למבצעם עבירה על סעיף 13 לפקודה, כמבצע עיקרי. מסקנה זו מתחייבת מהאופן בו נוסח סעיף 13 לפקודה (ההדגשה שלי - ח.ט.): **"לא ייצא אדם סם מסוכן, לא ייבא אותו, לא יקל על ייצואו או ייבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו..."**. על פי נוסח הסעיף מעמדו של מי שהקל על הייבוא זהה לזה של המייבא עצמו, ועל כן די במעשי הקלה על מנת להאשים בעבירה על סעיף 13 לפקודה, ואין מקום או צורך לעשות שימוש בעבירת הסיוע.

עמד על כך לא פעם בית המשפט העליון, ודי להפנות במקרה זה לאמירות המפורשות שהובאו במסגרת ע"פ 3669/14 **גולן נ' מ"י** (18.12.16), אליו הפנה התובע המלומד, ולפיהם:

"בעניין זה יוער כי ממילא נקבע בפסיקה כי "עבירת ייצוא או יבוא של סם, כפי שהיא מוגדרת בפקודת הסמים, סוטה מההגדרה הרגילה של מבצע עיקרי, והיא חלה גם על מי ש'הקל' על ייצוא הסם, שבדרךכלל נחשב למסייע" (ע"פ 11331/03 קיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3) 453, 475 (2004)); וזאת על רקע הוראתו של סעיף 13 לפקודת הסמים, שזו לשונה: "לא ייצא אדם סם מסוכן, לא ייבא אותו, לא יקל על ייצואו או ייבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או ברשיון מאת המנהל" (ההדגשה הוספה-ע"ב); וראו גם ע"פ 8939/08 מוזס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה כ"ט (5.10.2011) (להלן: עניין מוזס))."

לפיכך, בדין יוחסה למשיבה עבירה מוגמרת על סעיף 13, ולא עבירת סיוע, גם אם בפעולותיה לא הייתה אלא הקלה על ניסיון הייבוא. ובאשר לטענתו האחרת של הסנגור המלומד, זו הנוגעת לעבירת התיווך, הרי שגם בה לא מצאתי ממש. על פי עדותה של ליאן, גייסה אותה המשיבה לביצוע הייבוא, וקישרה לצורך זה בינה לבין המייבא, המשיב 1. בכך הושלמה לכאורה עבירת התיווך האסורה. נכון הדבר כי על פי תכנית הייבוא אמורות היו שתיהן יחדיו, המשיבה וליאן, לבצע את כלל המעשים בצוותא חדא, ובמובן זה גייסה של ליאן היה שלב אחד מבין מכלול השלבים של עבירת ניסיון הייבוא, אך אין בכך כדי לשלול את אפשרות העמדתה לדין של המשיבה גם בעבירת התיווך. במיוחד כך הם פני הדברים בענייננו, כאשר בפועל לא השלימה המשיבה את התכנית ולא ייבאה במו ידיה את הסם, אלא אך הקלה על ניסיון הייבוא. בהתאם לכך, אם למשל ימצא לבסוף בית המשפט הדין בתיק העיקרי לקבל את טענת המשיבה בנוגע לפטור

עקב חרטה בנוגע לניסיון הייבוא, טענה שאליה אתיחס בהמשך, עדיין יהיה מקום לבחון את אפשרות הרשעתה בעבירת התיווך הנפרדת, אשר הושלמה לכאורה בטרם החל אותו תהליך של חרטה. לאור המפורט, אינני מקבל את הסתייגותיו של הסנגור לגבי העבירות שיוחסו למשיבה.

בדיקת הפולגרף:

לכתב הטענות שערך ב"כ המשיבה לקראת הדיון בסוגיות הראייתיות, צירף הסנגור את חוות דעתו של מר חיים שילוח, בעל מכון פולגרף, אשר ערך למשיבה, במקום מעצרה, בדיקת פולגרף, ומצא אותה דוברת אמת. במסגרת הבדיקה נשאלה המשיבה ארבע שאלות ספציפיות. היא השיבה בחיוב לשאלות הבאות: האם יניב וליאן ארגנו את הנסיעה לברזיל, האם יניב וליאן שכנעו אותה לנסוע לאחר שהתחרטה והאם רק לאחר המעצר במדריד גילתה את כמות הסם שהייתה במזוודה. כמו כן השיבה בשלילה לשאלה האם הייתה נוכחת כאשר ליאן קיבלה במלון את המזוודה. לטענת הסנגור, מוכיחה בדיקת הפולגרף כי יש להעדיף את גרסת המשיבה על פני גרסתה של ליאן ולקבוע כי התשתית הראייתית נסמכת על כרעי תרגולות.

גם דינה של טענה זו להידחות. כידוע, בדיקת פולגרף איננה ראייה קבילה בהליך הפלילי, וככזו אין בה כל פוטנציאל להפוך לראיה בעלת משקל בהליך העיקרי, כך שאין בכוחה להשפיע כלל על עצמת התשתית הראייתית הלכאורית, שכל כולה נושאת את פניה לעבר התוצאות המסתברות העתידיות של ההליך העיקרי. לפיכך, גם אם בהחלטות מסוימות הכיר בית המשפט העליון באפשרות להסתמך על בדיקת פולגרף מטעם ההגנה, במסגרת הליכי המעצר עד לתום ההליכים, כפי שהיטיב הסנגור להדגים, הרי אין חולק כי משקלה של ראיה מעין זו מצומצם ביותר, ואין בכוחה להשמיט את הקרקע מתחת לראיות המצביעות לכאורה על מעורבות המשיבה במיוחס לה (ראו למשל בש"פ 466/18 גרוס נ' היועמ"ש (7.2.18)).

יתרה מכך, כפי שציין התובע בטיעונו, עיון בשאלות הממוקדות והספציפיות שלהן נדרשה המשיבה להשיב במסגרת בדיקת הפולגרף שנערכה לה, מגלה כי אין מדובר כלל בנושאים המצויים בליבת המחלוקת, ואשר בכוחם לסתור את גרסת ליאן. על פי גרסת ליאן עצמה, אין חולק כי היא ויניב הם שטיפלו בכל הנושאים הקשורים לארגון הנסיעה ואין חולק כי שכנעו את המשיבה לטוס לברזיל על אף חששותיה. כמו כן אין חולק כי המשיבה, כמו גם ליאן עצמה, לא היו מודעות לכמות הסם שהוטמנה במזוודה, עד לשלב המעצר במדריד. לפיכך, העובדה כי המשיבה השיבה בחיוב לשאלות אלה ונמצאה דוברת אמת אינה מפתיעה כלל ועיקר ואין לה השלכה כלשהי על מצב הראיות בתיק. באופן דומה השאלה האם נכחה המשיבה בעת שנמסרה המזוודה לליאן בחדר המלון, או ששהתה באותם רגעים במקלחת, אינה מעלה ואינה מורידה, לנוכח העדויות הברורות המעידות על ידיעתה על כלל המתוכנן והמתרחש לאורך כל הדרך. לפיכך, אין בבדיקת הפולגרף כדי להחליש כהוא זה את עצמת התשתית הראייתית לחובת המשיבה.

פטור עקב חרטה:

דומה כי מבין כלל טענותיו של הסנגור המלומד, הטענה הנוגעת לסוגית הפטור עקב חרטה, היא המשמעותית ביותר, שכן גם אם יימצא, ברמה הלכאורית הנוכחית, כי אין תחולה לפטור, הרי עשוי להימצא בגילויי החרטה הפוזיטיביים

ובהתלבטויותיה של המשיבה, בסיס להפחתה ברמת המסוכנות הנחזית ממעשיה, בשלב שקילת עוצמת עילות המעצר. עם זאת, בעת הזו, אין להקדים את המאוחר, והדין יתמקד בהיבט הראייתי בלבד.

כידוע, מורה סעיף 28 לחוק העונשין, כי: "מי שניסה לעבור עבירה, לא יישא באחריות פלילית לנסיון, אם הוכיח שמחפץ נפשו בלבד ומתוך חרטה, חדל מהשלמת המעשה או תרם תרומה של ממש למניעת התוצאות שבהן מותנית השלמת העבירה..."

על יסוד הוראה זו טען ב"כ המשיבה כי למשיבה עומדת טענת הפטור עקב חרטה, וזאת לנוכח המפורט בכתב האישום בדבר נסיגתה של המשיבה, בשלבים שונים של האירועים, מהנכונות ליטול חלק במעשי ההברחה. בהקשר זה הפנה הסנגור המלומד לסעיפים 8, 10, 12 ו-13 לכתב האישום המבטאים נתונים אלה, אשר מבוססים על דברי ליאן בנוגע לספקות ולחששות שפקדו את המשיבה וצמצמו את מידת שיתוף הפעולה שלה עם תהליכי הייבוא. במסגרת זו יש לשוב ולהזכיר את "הרגליים הקרות" שקיבלה המשיבה עובר לטיסה לברזיל, ואת הצעתה באותה עת לליאן להסתפק במקדמה ששולמה ולנתק מגע עם המשיב, ובעיקר את החלטתה הנחרצת של המשיבה, אשר גובשה בברזיל בסמוך לפני מועד החזרה המתוכנן ארצה, שלא לשאת במזוודתה שלה את הסמים. החלטה נחושה זו חייבה הערכות מחודשת, במסגרתה הוטמן הסם כולו במזוודתה של ליאן, ואף סוכם כי ליאן תזכה לתוספת תשלום, בעוד המשיבה לא תהיה זכאית לתשלום כלשהו.

אכן מדובר בטענות כבדות משקל, אשר יש בהן כדי לצמצם ממידת האשם של המשיבה וממסוכנותה הנחזית. עם זאת, לא מצאתי כי יש מקום לקבוע שעומד לה לכאורה הפטור מאחריות הנקוב בסעיף 28 לחוק, ככל שמדובר בפעולות ההקלה על הייבוא, ואפרט.

ראשית, בצדק ציין ב"כ המבקשת בטיעוניה כי המשיבה עצמה, בגרסאותיה המפורטות, אינה טוענת לקיומו של פטור עקב חרטה, אלא מכחישה את עצם ידיעתה ומעורבותה בכל הנוגע לעבירות הסמים. מצב דברים זה אינו עולה בקנה אחד עם טענת הפטור עקב חרטה, אשר במסגרתה מוטל נטל ההוכחה על הנאשם עצמו להוכיח במאזן ההסתברויות כי חדל מהשלמת המעשה מחפץ נפשו בלבד ומתוך חרטה. רק הנאשם יכול להעיד על מה שבלבו ועל מניעיו. החרטה היא חרטתו והוא שצריך להעיד עליה (ראו ע"פ 401/99 **מצארוה נ' מ"י** (1999)). בהתאם לכך, **"טענת החרטה מקפלת בתוכה הודאה בדבר ביצוע הניסיון, ואך ברור הוא כי אין אוחזים מקל משני קצותיו"** (ע"פ 5271/09 **פלוגי נ' מ"י** (17.5.11)). כפירתה הגורפת של המשיבה בחקירותיה בכל המיוחס לה, אינה עולה אפוא בקנה אחד עם מתן הפטור הנטען.

יתרה מכך, על אף שהמשיבה החליטה בסופו של יום שלא לבצע בעצמה את הברחת הסם, ובהתאם לכך אף לא יוחסה לה עבירה של ייבוא סם, הרי שלמרות החששות וההיסוסים שפקדו אותה בשלבים שונים של האופרציה, ועל אף שביטאה מספר פעמים את רצונה שלא למצות את תכנית הייבוא עד תום, הרי בפועל, בין אם מטעמיה שלה ובין לנוכח לחץ שהופעל עליה על ידי המשיב או על ידי ליאן, המשיכה המשיבה, עד לרגע האחרון ממש, בביצוע פעולות אשר הקלו על ניסיון הייבוא. לפיכך, אין היא זכאית לכאורה ליהנות מהפטור, ככל שמדובר באחריות המיוחסת לה כמי שהקלה על הייבוא, להבדיל ממי שביצעה אותו בפועל.

כך, על פי חומר הראיות, המשיבה היא שסיכמה עם המשיב על ייבוא הסם, גייסה לצורך זה את ליאן, הכירה בינה לבין המשיב, וגיבשה בצוותא עמם את תכנית הייבוא. עובר לטיסה אמנם הביעה חשש והציעה לליאן שלא לממש את התכנית, אך לאחר שזו הבהירה לה כי לא תטוס לבדה ולאחר שיחות שכנוע עם המשיב ועם ליאן, הסכימה המשיבה לטוס לברזיל לצורך מימוש התכנית, וכך עשתה. בהמשך, חזרה בה המשיבה מנכונותה להבריח את הסם בכליה שלה, ואף הייתה נכונה לוותר על התמורה הכספית המובטחת, אך לא חדלה מפעולות ההקלה על הייבוא.

המשיבה המשיכה לשהות לצדם של המשיב ושל ליאן, תוך שהיא מודעת לכוונה להבריח סמים במזוודתה של ליאן. בשלב האריזה נטלה המשיבה מבגדיה של ליאן והטמינה אותם במזוודתה שלה, על מנת שהמזוודה ובה הסם לא תעורר חשד בשל משקל עודף. בשדה התעופה פעלה ביחד עם ליאן לאיתור טיסה חלופית ארצה, כשמזוודת הסמים עמן, לאחר שהחמיצו את הטיסה המקורית, ואף הציעה לליאן כי עם הגעתן ארצה ילונן בביתה ויחביאו את המזוודה בחולות הסמוכים. מגוון מעשים אלה, אשר הקלו על פעולות ייבוא הסם בהם נקטו המשיב וליאן, לא נפסקו, עד לתפיסת הסם במדריד, כך שהמשיבה לא חדלה ממעשים אלה, ואינה זכאית לכאורה לפטור.

לאור כל המפורט לעיל, אני סבור כי בעניינה של המשיבה קיימת תשתית ראייתית מוצקה, אשר בכוחה לבסס בעתיד, במסגרת התיק העיקרי, את הרשעתה של המשיבה בעבירות המיוחסות לה.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ט, 19 מאי 2019, במעמד הצדדים.